

Η ΚΟΠΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον ἑσπέρας, 31^{ης} Δεκεμβρίου 2017/13^{ης} Ἰανουαρίου 2018, ἔλαβε χώραν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ θρόνου τοῦ Πατριαρχείου ἡ παραδοσιακή τελετή τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιτας ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καί ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ Νέου Πολιτικοῦ ἔτους 2018.

Εἰς τήν τελετήν ταύτην παρίσταντο οἱ Ἀγιοταφίται Πατέρες, κληρικοί τοῦ Πατριαρχείου, ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρῆστος Σοφιανόπουλος, προσκυνηταί ἐξ Ἑλλάδος καί ὁμάς ἐκ διαφόρων περιοχῶν τοῦ ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου.

Κατά τήν τελετήν ταύτην ὁ Μακαρώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τοὺς προσελθόντας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἀποστόλους· οὐχ ὑμῶν ἐστὶν γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οὓς ὁ Πατήρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ»,

(Πράξ. 1, 7).

Σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία συνήγαγεν πάντας ὑμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ χώρῳ τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων, ἵνα εὐχαριστήσωμεν τῷ Ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἐναλλαγῇ τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς Χρηστότητος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «ὅς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων οὐχ ἄρπαγμόν ἡγήσατο τό εἶναι ἴσα Θεῷ ἀλλ' Ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος» (Φιλιπ. 2, 6-7).

Ἡ ἐναλλαγή δέ τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς Χρηστότητος Κυρίου, δηλονότι τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικοῦ Χρόνου συνδέεται ἄρρηκτα μετὰ τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου, «ὥσεί χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ· ὥσεί ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει· ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ καί οὐχ ὑπάρξει καί οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ» (Ψαλμ. 102, 15-16) κατὰ τὸν ψαλμωδόν.

Λέγομεν δέ τοῦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διότι ἡ θεώρησις τῆς ἐννοίας τοῦ χρόνου ὡς παρελθόντος, παρόντος καί μέλλοντος «οὐ σεσοφισμένοις λόγοις» (Β' Πέτρ. 1, 16) κατανοεῖται, ἀλλὰ «κατ' ἀποκάλυψιν τοῦ χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου μυστηρίου» (Ρωμ. 16, 25), τῆς ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων ἀειπαρθένου Μαρίας Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ συνημμένου τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, κατὰ τήν ἀψευδῇ μαρτυρίαν τῶν ἀγιογραφικῶν λόγων: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἔνεκεν ἔχρισέ με... κηρῦξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν» (Ἠσ. 61, 1-2 / Λουκ. 4, 18-19).

Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό «Πνεῦμα Κυρίου», τοὔτέστιν τό τοῦ Χριστοῦ Ἅγιον Πνεῦμα, τό συνέχον καί συγκροτοῦν τὸν θεσμόν τοῦ μυστικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ, δέον ὅπως παρακαλῶμεν ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ νέου χρόνου καί μετὰ Παύλου τοῦ σοφοῦ εἶπωμεν «ὅτε δέ ἡ χρηστότης καί ἡ φιλάνθρωπία ἐπεφάνη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ἃ ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τό αὐτοῦ

ἔλεος ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἔξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν» (Τίτ. 3, 4-6). Αὐτός δέ, ὁ Χριστός εἶναι «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος» (Ἀποκ. 1, 4).

Διὰ τῶν ἀποκαλυπτικῶν τούτων λόγων καθίσταται φανερόν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἰσάγει ἐντός τῆς ἱστορικῆς ἡμῶν πραγματικότητος τὴν ἐν Χριστῷ αἰωνιότητα καὶ συνεπεκτείνεται πρὸς αὐτήν. Ἐντός δέ τῆς Ἐκκλησίας, ἔνθα ὁ χρόνος γίνεται καιρός, δηλαδή ἡ ποσότης γίνεται ποιότης, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, ἡ μνήμη τοῦ παρελθόντος γίνεται μνήμη ἐν Χριστῷ. Καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ μέλλοντος γίνεται ἐλπίς ἐν Χριστῷ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος λέγει ἐπικαλούμενος τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν (49, 8): «Καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι. Ἴδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6, 2).

Ὁ εὐπρόσδεκτος οὗτος καιρός καὶ ἡ ἡμέρα σωτηρίας ἀφορᾷ τόσον εἰς τὴν συμπύπτουσαν ἑορτὴν τῆς κατὰ σάρκα Περιτομῆς τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐτήσιον μνήμην τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τοῦ Μεγάλου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου τελοῦμεν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἔθιμον τῆς κοπῆς τῆς ἐπωνύμου αὐτοῦ Βασιλόπιττας.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐκκλησιαστικὴ καὶ Πατριαρχικὴ ἐκδήλωσις μᾶς καλεῖ νὰ ἀναλογισθῶμεν τοὺς λόγους τῆς Σοφίας Σολομῶντος: «Κύριε ἐλεεῖς δέ πάντας, ὅτι πάντα δύνασαι, καὶ παρορᾷς ἁμαρτήματα ἀνθρώπων εἰς μετάνοιαν· ἀγαπᾷς γάρ τὰ ὄντα πάντα καὶ οὐδὲν βδελύσσει, ὧν ἐποίησας» (Σοφ. Σολομ. 11, 23-24).

Ἴδού ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡνοικταὶ τὸ στάδιον τῆς μετανοίας· Τοῦτο προσφέρει σήμερον ἡμῖν ἡ ἐνιαύσιος τῆς Ἐκκλησίας ἀπαρχή. Οὗτος ὁ τρόπος τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ νέου χρόνου. «Αὐτός γάρ μοι ὁ Κύριος ἔδωκε τῶν ὄντων γνῶσιν ἀψευδῆ εἰδέναι σύστασιν κόσμου καὶ ἐνέργειαν στοιχείων, ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μεσότητα χρόνων, τρόπων ἀλλαγᾶς καὶ μεταβολᾶς καιρῶν, ἐνιαυτῶν κύκλους καὶ ἀστέρων θέσεις», (Σοφ. Σολομ. 7, 17-19), λέγει ἡ Σοφία Σολομῶντος.

Τὴν ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν θεώρησιν τῆς ἐννοίας τοῦ Χρόνου λαβόντες ὑπ' ὄψιν, ἱκετεύσωμεν τὸν Μέγαν τῆς Καππαδοκίας Ἱεράρχην Βασίλειον τὸν Οὐρανοφάντορα, τὸν κατακοσμήσαντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἥθη, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ σαρκί περιτμηθέντι Σωτῆρι ἡμῶν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς ἐν Μέσῃ Ἀνατολῇ δεινοπαθοῦσης περιοχῆς ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ μελωδοῦ εἵπωμεν: «ὁ πάσης δημιουργός τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ, πρεσβεΐαις τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τὴν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα, τὸ Χριστεπώνυμον καὶ εὐσεβές ἡμῶν ποίμνιον, τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸ εὐσεβές ἡμῶν γένος.

Ἀμήν.

Αἵσιον, Εὐτυχές καὶ Εὐλογημένον τό Νέον Ἔτος 2018.

Ἔτη πολλά!"

Ἀκολουθῶς ἐψάλησαν τὰ τροπάρια: «Μορφὴν ἀναλλοιώτως...», «Εἰς πάσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος Σου...» καὶ ὁ Μακαριώτατος ἔκοψε τὴν πίτταν εὐχόμενος αἷσιον

καί εὐτυχές τό νέον ἔτος καί ἤρχισεν διανέμων αὐτήν, ἐν ᾧ οἱ μαθηταί τῆς Σχολῆς Σιών ἔψαλλον εἰς τήν αἵθουσαν «Ἐμεῖς ἡ νέα γενεά τοῦ Παναγίου Τάφου...», «Ἀρχιμηνιά κι Ἀρχιχρονιά ...» καί ἄλλα Κάλαντα. Ὅμοίως οἱ μαθηταί κατὰ τό ἔθιμον μετὰ τό τέλος τῆς τελετῆς ἔψαλαν τά Κάλαντα εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Μακαριωτάτου καί εἰς τās οἰκίας πλείστων τῶν Ἀγιοταφιτῶν.

Ἐξ ὀνόματος νέων τοῦ ποιμνίου προσεφώνησαν τόν Μακαριώτατον νέοι ὡς ἔπεται ἀραβιστί ἴδε link:

<https://www.jp-newsgate.net/ar/2018/01/13/35456>

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

```
ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```